

Kdož mne mů - že spo - ko - ji - ti a mé sr - dce u -

- ko - ji - ti? Kdož vy - hle - dá té hoj - no -

- sti, z niž bych měl již je - dnou do - sti?

1. Kdož mne může spokojiti
a mé srdce ukojiti?
Kdož vyhledá té hojnosti,
z niž bych měl již jednou dosti?
2. Ať se smluví svět a nebe,
ať pro mne opustí sebe;
z pokladův svých ať dá zboží,
ať se to jakkoli množí.
3. Ať nebeskou kouli vládnu,
ať za sebou hvězdy táhnu,
ať jest má zima, podzimek,
jaro, léto i každý věk.
4. Ať se všechna zem obloudí,
ať všechno kryté vystoupí,
mé ať jest stříbro a zlato,
všecko mně jest jako bláto.
5. Ať sám světem rozkazuji,
ať i sám nad nim panuji
a mně ať se poddávají
všickni lidé i klanějí.
6. Všecko jest mně to nadarmo,
ještě bude vždycky larmo.
Hlad, žízeň, srdce rozbroje
předce mít budu i boje.
7. Ó Maria, má vodičko,
ó čerstvá sladká rosičko,
po Bohu mé srdce k tobě
křičí, volá. Spoj je sobě!
8. Tak se hned všechno spokojí
a tak po všem bude boji.
Po mračnu jasnost vyskočí,
po mdlobě srdce poskočí.
9. Amen, amen, ať se stane,
mír a pokoj ať povstane.
Boha tak budu chváliti,
Mariji Matku slaviti.